

2015

-1-

Donkere wolken joegen door de lucht en een snijdende wind zorgde voor een onaangename temperatuur op het kerkhof. De begraafplaats was opgedeeld in mooi vormgegeven percelen waar de graven netjes naast en tegenover elkaar waren geplaatst. Nergens zag je pompeuze grafstenen of indrukwekkende familiegraven met bouwsels alsof de Romeinen er net gepasseerd waren. Dat was het voorrecht van het kerkhof van Laken waar de betere families van België mekaar ook over de dood heen nog concurrentie aandeden.

Nee, hier in Bree was alles netjes georganiseerd. De afmetingen van de grafstenen waren bepaald, niemand zou hier zijn status bij leven ook na de dood kunnen uitspelen. In het graf zijn we allemaal gelijk, was het uitgangspunt indertijd geweest.

Langzaam zakte de kist in het graf. De pastoor prevelde nog een laatste gebed. De man die voor aan het graf stond, gooide een roos op de kist, snikte een laatste vaarwel en draaide zich om.

Toen hij terug richting uitgang liep, biggelden de tranen over zijn wangen. Zachtjes zei hij voor zich uit: "Mama, mamaatje toch ... Waarom heb je me dat niet eerder verteld? Waarom wist ik hier niets van? Je had het me moeten zeggen. Waarom heb je toch al die jaren gezwegen?"

De trek rond zijn mond verstrakte en er verscheen een duistere blik in zijn ogen. Het zou een pak werk en tijd vergen, maar ooit zou hij de rekening presenteren, dat zwoer hij op het vers gedolven graf van zijn moeder. Het zou zijn queeste in dit leven zijn.

Hij wandelde nog even over het kerkhof en bleef stilstaan bij een ander graf, dat van zijn vriend die veel te vroeg was heengegaan. Hij was zijn soulmate geweest, de jongen en man met wie hij alles had gedeeld. Hij miste hem, na al die jaren, nog steeds. Bij hem zou hij zijn hart hebben kunnen uitstorten. Maar dat kon nu dus niet meer. Dus vrat de frustratie vanbinnen. En raasde de woede ...

2018

-2-

18 juni

Jos Meeuwis zette zijn fiets tegen een boom en wandelde het domein De Luysen op. Het was vroeg in de ochtend, de dauwdruppels op de grassprietten glinsterden als diamanten in de zon die al flink haar best deed om de kilte van de morgen te verdrijven. Hij nam de tas van zijn fiets en ging door de poort van wat vroeger het recreatiedomein De Luysen was geweest maar nu omgevormd was tot een natuurgebied dat deel uitmaakte van Kempenbroek, het grensoverschrijdende natuurpark dat de redding betekende voor tal van plaatselijke diersoorten, niet in het minst de wiewaal.

Meeuwis was een grote, atletisch gebouwde man met veel succes bij zijn vrouwelijke kiezers die vielen voor zijn rijzige postuur van 1,85 meter, zijn strakke buikspieren en zijn volle kop grijzend haar dat hem een aura van geletterdheid gaf. Hij was een goede student geweest, net als zijn vrienden op het college Marc Reynders en Peter Waelbers. Ze vormden een onafscheidelijk triumviraat van braneschoppers en leiders op de speelplaats en daarbuiten. Meeuwis was de zoon van een vooraanstaand notaris in Bree en hij was dan ook voorbestemd om rechten en later notariaat te gaan studeren. Hij slaagde met glans en nam het kantoor van zijn vader over nadat die op 55 jaar overleden was aan een hartaanval. Het sterkte Meeuwis in zijn streven om zijn lichaam super te verzorgen zowel in de fitnesszaal als op de fiets. Hij was een gepassioneerd fietser, al had hij daarvoor de laatste jaren, sinds hij het notariaat moest combineren met het schepenambt, niet zoveel tijd meer.

Hij kuierde op zijn gemak richting de kijkhut waar hij op regelmatige basis vogels ging spotten. Het bracht hem rust. Rust die hij wel nodig had bij de stressvolle combinatie van zijn job als notaris én schepen in Bree. Hij stuurde een team aan van acht mensen aan op zijn kantoor en leidde de dienst openbare werken met strakke hand. Hij was iedere dag minstens twaalf tot veertien uur in de weer. Dan bracht dat uurtje hier in de kijkhut de nodige ontspanning zodat hij zich weer voluit op zijn twee jobs zou kunnen focussen.

Hij installeerde zich met zijn thermos en zijn koffiekop met daarop een tekening van Darth Vader uit zijn lievelingsfilmreeks Star Wars. Hij had die ergens bij een of andere gelegenheid van zijn zoon gekregen. Hij schonk zich een tas in en nestelde zich op de bank.

Plots ging de deur van de hut open en er verscheen iemand in de ingang. Het was een eerder kleine man die een skimuts droeg zodat zijn gezicht bedekt was.

“Hey”, zei Meeuwis, “wat betekent dat hier?”

Hij probeerde zich om te draaien om de man beter te bekijken, maar voelde plots een prik in zijn nek. En toen werd alles zwart voor zijn ogen.

Anja Geelen maakte zich klaar om naar haar werk in het ZOL in Maaseik te vertrekken. Ze was voedvrouw met een lange staat van dienst, eerst in het ziekenhuis van Bree, daarna in het ziekenhuis Maas & Kempen tot dat opgeslokt werd door het Ziekenhuis Oost-Limburg. Ze deed haar werk nog altijd met veel plezier. Zo'n baby ter wereld brengen, hem of haar in de armen van de moeder leggen en dan die gelukzalige glimlach op het uitgeputte gezicht van de moeder te zien was het waard om nog iedere dag op tijd op te staan en naar haar werk te vertrekken.

Ze ging naar het bureau van haar man, notaris Jos Meeuwis om hem gedag te zeggen, maar zag dat hij daar niet was. Ze vroeg aan zijn secretaresse en aan de andere bedienden of ze wisten waar hij was, maar die hadden geen idee.

“Ik snap het niet”, zei Greet Janssen, die al twintig jaar zijn rechterhand was, “we hebben een afspraak voor het verlijden van een akte om half negen, dus hij zou al lang hier moeten zijn. De klant wordt tamelijk ongeduldig.”

“Tiens”, antwoordde Anja, “dat is raar. Hij is vanmorgen voor dag en dauw vertrokken om vogels te gaan spotten in de Luysen. Maar normaal is hij daar altijd tegen half acht van terug.”

“Wij hebben hem hier alleszins nog niet gezien. We hebben ook al op zijn mobiel gebeld, maar die slaat onmiddellijk over op voicemail.”

Anja Moons voelde hoe een steek van ongerustheid door haar lijf trok. Dit was absoluut niet Jos zijn stijl. Hij was als notaris de punctualiteit zelve. Hij kwam nooit ergens te laat. Integendeel, zeer tot haar frustratie waren ze gewoonlijk een kwartier tot een half uur te vroeg op iedere afspraak, of het nu zakelijk of sociaal was. Ze probeerde zelf om hem op zijn gsm te bellen maar kreeg inderdaad onmiddellijk de voicemail. Ook dát was ongewoon. Omwille van zijn job was Jos altijd bereikbaar, tot op het ergerlijke af. Ze voelde haar ongerustheid groeien.

“Waarschijnlijk is het niets”, zei ze, “maar wil er iemand van jullie eens gaan kijken in de hut voor vogelspotters op de Luysen? Misschien heeft hij wat gekregen.”

Geschrokken keken de vier dames haar aan: “Meent u dat echt?”

“Tja, ik weet het niet, maar dit is absoluut abnormaal voor Jos. Ik ben eigenlijk wel een beetje ongerust.”

Greet Janssen pakte haar tas en haar jas en stond op: “Ik zal wel even gaan kijken. Zodra ik iets weet bel ik u.”

“Nee, stuur maar een sms'je. Ik ben de hele voormiddag bezig met baby's te verlossen.”

Greet Janssen parkeerde haar auto aan de Luysen en stapte door het hek het domein op. Ze liep rechtstreeks naar de vogelkijkhut die ze goed wist staan want ze was hier al verscheidene keren geweest met haar baas die tevens al jaren haar minnaar was. Ze hadden veel genoeglijke momenten beleefd in de hut. En ook veel spannende als ze er seks hadden en riskeerden om betrapt te worden. Het gaf hun vrijpartijen altijd een extra dimensie. En dat was nodig want de laatste tijd begon er sleet te komen op hun relatie.

Ongerust stapte Greet door het vochtige gras. Toen ze voor de deur van de kijkhut stond, aarzelde ze een beetje, bang voor wat ze er zou aantreffen. Da, vermande ze zichzelf, trok de deur open en keek in een lege cabine. Geen Jos. Zelfs geen spoor van het feit dat hij hier zou

geweest zijn. Ze stapte terug naar buiten en zocht naar zijn fiets. Die stond gewoon tegen een boom, alsof Meeuwis hier nog ergens rondwandelde. Ze krabde in haar haren. Er klopte hier iets niet. Dit was niet Jos zijn normale doen. Hij was een gewoontedier dat zelden of nooit afweek van zijn vaste patronen. Ze keek nog eens goed rond, wandelde zelfs een stuk langs de vijver of ze daar ergens een spoor van haar minnaar en baas kon zien, maar tevergeefs. Ze stapte terug naar haar auto en reed naar het kantoor. Maar niet vooraleer ze een tekstbericht stuurde naar Anja Geelen om te melden dat ze Jos niet gevonden had.

“Met politie Carma, hoe kan ik u van dienst zijn?”

Anja Geelen wachtte een seconde vooraleer ze antwoordde. Wat moest ze zeggen? Was het niet wat paniekerig om nu de politie al te bellen?

“Hallo?” klonk het aan de andere kant van de lijn.

“Euh, excuseer. U spreekt met Anja Geelen, de vrouw van notaris Meeuwis...”

“Ja, mevrouw Geelen?”

“Ik euh ... ik wil melden dat mijn man vermist is.

Het werd even stil aan de andere kant.

“Vermist? Weet u dat zeker? En sinds wanneer?”

“Sinds deze morgen. Hij ging vogels spotten op de Luysen, en sindsdien heeft niemand hem nog gezien.”

“Mevrouw, het is nu vijf uur in de namiddag. Dat is nog niets een hele dag. Misschien is hij wel ergens naartoe geroepen?”

“Nee, want dat zou hij altijd gemeld hebben. Hij is een heel stipte man. Ik ben er zeker van dat er iets mis is.”

“Mevrouw, heeft uw man een medicinale aandoening die het nodig maakt om onmiddellijk op te treden?”

“Watblief? Een aandoening? Hoe bedoelt u?”

“Heeft hij dringend medicatie of verzorging nodig?”

“Euh ... Nee.”

“Enne, ik probeer dit zo vriendelijk mogelijk te vragen mevrouw, maar hebt u een gelukkig huwelijk? Bent u er zeker van dat hij er niet met een andere vrouw vandoor is,”

“Wááát durft u vragen?”

“Het spijt me mevrouw, maar de ervaring leert ons dat dit vaak het geval is en dat de echtgenote in kwestie totaal niets in de gaten had.”

“Ik kan u verzekeren dat wij een gelukkig huwelijk hebben!” zei Anja Geelen ferm terwijl ze in zichzelf dacht: “Is dat eigenlijk wel zo?”

“OK, mevrouw, ik stuur een agent naar u toe. Waar mag hij zich aanmelden?”

Ze gaf hem het adres van het kantoor en drukte het gesprek weg. Ze ziedde van woede omwille van de onbeschaamdheid van de agent in kwestie. Dit zou nog een staartje krijgen. Ze kende hoofdinspecteur Grosemans persoonlijk en zou hem hierop aanspreken. Maar achter in haar hoofd zeurde een stemmetje.

Petra Jansens zette zich aan de toog in de Wachtzaal, naast haar vriendin José Hilven. Ze bestelde een droge sherry. Dat mocht ook wel na zo'n dag op kantoor. Ze zuchtte eens diep. "Nounou", zei José, "jij ziet er afgepeigerd uit."

"Het was me het dagje wel op kantoor", zuchtte Petra, "mijn baas kwam deze morgen niet opdagen voor een belangrijke afspraak. Even later stond zijn vrouw daar om te vragen waar haar man was, maar we hebben de hele dag niets meer van hem gehoord. Hij is blijkbaar van de aardbol verdwenen. Of hij is er met iemand anders vandoor."

Aan het einde van de toog spitste André Meurs zijn oren. Hij was de plaatselijke correspondent van Het Belang van Limburg en had een neus voor nieuws. Hij kwam van zijn kruk af, liep naar buiten, nam zijn gsm en belde naar de redactie om het voorval te melden. Daar werd het genoteerd door de redactiesecretaris en doorgegeven aan de eindredacteur van dienst.

Buiten grinnikte Meurs. Voilà, altijd je oren openhouden loonde. Alweer vijftientig euro voor een tip. Hij ging binnen en bestelde zich nog een Karmeliet. Het kon er van af.